

AZ ISTENI SZERETET HARAGJA

Január 25., szombat délután

Krisztust elszomorították a képmutató, súlyos bűnök, amelyek tönkretették az ember lelkét, és a népet is becsapva gyalázták Istent. A papok és előjárók képmutató és álnok magatartásában a sátáni erők munkáját fedezte fel. Kemény és mélyreható szavakkal leplezte le a bűnt, de sosem szólt bosszúállástól vezérelve. Szent haragot táplált a sötétség fejedelmével szemben, de sosem tanúsított ingerültséget. Az Istennel összhangban élő kereszténynek tehát rendelkeznie kell a szeretet és irgalom tulajdonságával, és jogos felháborodást kell tanúsítania a bűnnel szemben, de sose vezérelje szenvedély arra, hogy bántsa azokat, akik sértegetik őt. Krisztus segítségével még akkor is őrizze meg nyugalmát és önuralmát, amikor olyanokkal találkozik, akik alantas erőkötől vezérelve hazugságokat állítanak. – *Lift Him Up*, 337. o.

Isten végtelenül türelmes. Elcsodálkozunk ezen a hosszútűrésen, ha arra gondolunk, hogy állandóan megsértjük szent parancsolatait. A mindenható Isten fékezi saját magát, de kétségkívül meg fogja büntetni a gonoszokat, akik oly vakmerően dacolnak a Tízparancsolat jogos követelményeivel.

Isten próbaidőt ad az embernek, de türelmének határa van, és büntetése elkerülhetetlen. Az Úr hosszú ideig elnéző az emberekkel és a városokkal. Irgalmában figyelmezteti, hogy a menny haragjától megmentse őket. De eljön az idő, amikor már nem hallgatja meg az irgalomért könyörgőket, és elpusztítja az igazság világosságát állandóan visszautasító lázadókat, mert könyörületes velük és azokkal is, akiket befolyásolnának példájukkal. – *Próféták és királyok*, 276. o.

Tanulmányozzuk szorgalmasabban Isten Igéjét! A Biblia szavai olyan egyértelműek és világosak, hogy mindenki megértheti azokat. Köszönjük meg az Úrnak a drága Bibliát és Lelkének üzeneteit, amelyek olyan

nagy világosságot nyújtanak! Az Úr értésemre adta, hogy minél többet tanulmányozzuk az Ó- és az Újszövetséget, annál inkább felismerjük a tényt, hogy a kettő nagyon szoros kapcsolatban van egymással, és annál több bizonyosságot nyerünk azok Isteni ihletettségéről. Világosan meglátjuk, hogy a kettőnek egy szerzője van. A drága kötetek tanulmányozása megtanít bennünket olyan jellem kifejlődésére, mely visszatükrözi Krisztus tulajdonságait. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 359. o.

Az Ószövetséget nem csupán az ősi idők számára írták, hanem minden kor minden népe számára. Jézus azt akarja, hogy tanításainak hirdetői kutassák szorgalmasan az Ószövetséget a világosság után, mely Üdvözítőnek jelenti ki Őt, és kifejti küldetését is a jövődölésekben. Az Ó- és Újszövetség elválaszthatatlan, hiszen mindkettő Krisztus tanításait tartalmazza. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1094. o.

Január 26., vasárnap

„Mindamellet is újra vétkezének, és nem hívének az Ő csodadolgai-ban [...] Ha ölte őket, hozzá fordultak, megtértek és Istent keresték. És eszökbe vevék, hogy Isten az ő sziklájok, és a felséges Isten az ő megváltójuk.” (Zsolt 78:32–35) De őszinte szándékkal mégsem tértek Istenhez. Bár amikor ellenségeik lesújtottak rájuk, akkor mindig Istentől várták a segítséget, mert egyedül csak Ő tudta megszabadítani őket. „De szívök nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az Ő szövetségéhez; Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes bánulását. Azért eszébe vevé, hogy test ők, és olyanok, mint az ellebbenő szél, amely nem tér vissza.” (Zsolt 78:37–39) – *Pátriárkák és próféták*, 410. o.

Krisztus küldetése a befejezéséhez közeledett, és tudta, hogy amikor elérkezik az idő, Jeruzsálem kegyelmi ideje is lejár. Mégis óvakodott ítélező szavakat szólani. Három éven keresztül kereste a gyümölcsöket, de semmit sem talált. Ez idő alatt egyetlen cél terhelte a lelkét: közölni hálátlan és engedetlen népével a mennyei kegyelem ünnepélyes figyelmeztetéseit és meghívását. [...]

Szívén viselte Izráel gyermekeinek a sorsát. Mindent megtett a megmentésük érdekében. Földi munkásságának végén azonban mégis köny-

nyes szemmel kellett kijelentenie: „Nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.”

Jeruzsálem fölött az isteni harag felhői gyülekeztek. Krisztus előre látta a város ostromát. Látta elesését, és könnyek között jelentette ki: „Bárcsak megismerted volna ma mindazt, ami békét hozhatott volna számodra! De mindezek immár el lettek rejtve a szemeid előtt.” – *This Day with God*, 109. o.

Isten elküldte Igéjének követeit azokhoz, akik közömbös életet élnek, és akik nem szégyellik bűnös magatartásukat.

A következő kijelentéseket hallottam: „Miért mondd: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad és nem lankad el.” (Ésa 40:27-28)

Isten szüntelenül hívja az emberi szívet, hogy ismerje el szeretetét és irgalmát, s a gonoszság elvei helyett fogadja el igazságát. Így hívta minden korban az emberiséget. Noé idejében emberi eszköz által szólította meg az embereket, mivel a bűn rabságában sínylődőknek prédikált. Nappal felhőoszlopban, éjjel pedig tűzoszlopban jelent meg Izráelnek, és Ő vezérelte népét a pusztai vándorlás alatt.

Sokan vannak, akik semmibe veszik ezeket a dolgokat. Az Izráelnek adatott tanítást ma minden embernek meg kell értenie. – *This Day with God*, 278. o.

Január 27., hétfő

Jónásnak elsőként kellett volna örvendeznie a menny csodálatos kegyelmén, amikor megtudta, hogy Isten irgalmaz a városnak, amely gonoszsága ellenére bűnbánatot tartott, és zsákban, hamuban bánkódott. Ehelyett az a gondolat foglalkoztatta, hogy hamis prófétának fogják tartani. Hírnevét féltve szem előtt tévesztette, hogy a saját hírnevénél felmérhetetlenül többet érnek e szerencsétlen város lakói. Isten szájalma a bűnbánó niniveiek iránt „nagyon rosszul esett Jónásnak, és megharagudott... Ó, Uram! Gondoltam én ezt már akkor, amikor még hazámban voltam! Azért akartam először Tarsísba menekülni, mert tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, nagy a szereteted, és még a rosszat is megbánod.” (Jón 4:1-2) [...]

Szem elől tévesztette mások érdekeit. Szeretett volna inkább meghalni, mint élni és látni, hogy a város megmarad. Elégedetlenül kiáltott: „Most azért Uram, vedd el az én életemet, mert jobb meghalnom, mint élnem!” – *Próféták és királyok*, 271. o.

Ez a tanítás Isten szolgálóinak ma is szól. A nagy városoknak ma éppen olyan szükségük van az igaz Isten tulajdonságainak és szándékainak megismerésére, amint annak idején volt a niniveieknek. Krisztus követéinek meg kell ismertetniük az emberekkel a szem elől tévesztett nemesebb világot. A Szentírás tanítása szerint csak az a város marad meg, amelynek építője és alkotója Isten. A hit szemével az ember megláthatja a menny küszöbét, amelyet eláraszt Isten dicsősége. Az Úr Jézus munkálkodó szolgálói által szólítja fel az embert, hogy megszentelt vágyakozással törekedjen a soha el nem múló örökségre. Buzdítja, hogy gyűjtsön kincset Isten trónjánál. – *Próféták és királyok*, 274. o.

Az isteni szeretet akkor szól a legmegindítóbban az emberi szívhez, amikor ugyanarra a gyöngéd részvételre serkenti, amely Jézus életét jellemezte. Csak az szereti igazán Istent, aki önzetlen szeretettel viselkedik atyjafia iránt. Az igaz keresztény minden veszélyben és bajban lévő léleknek segítségére siet. A tévelygőtől nem fordul el, nehogy mind mélyebbre süllyedve szerencsétlenségében és csüggedésében teljesen Sátán martalékává legyen.

Aki sohasem tapasztalta személyesen Krisztus gyöngéd, megnyerő szeretetét, az nem vezethet másokat az élet forrásához. Ez a szeretet kényszerítő hatalom, amely arra indítja az embert, hogy társalgásában és másokért való tevékenykedésében egyaránt Krisztust nyilvánítsa ki. Krisztus munkásainak fáradozásait csak úgy koronázhatja siker, ha ismerik Urukát. Ehhez azonban mindenekelőtt szeretetét kell ismerniük. A menny aszerint ítéli meg használhatóságukat, tudnak-e úgy szeretni, ahogyan Jézus szeretett, és munkálkodnak-e úgy, ahogyan Ő munkálkodott. – *Az apostolok története*, 550. o.

Január 28., kedd

Jézus lassan lejtött a templom lépcsőin, és fölemelte a korbácsot, ami a kezében mintha királyi jogarrá változott volna, aztán megparancsolta a kereskedőknek, hogy azonnal hagyják el a templomi szent helyeket,

és az áruikat is vigyék magukkal. Méltóságot parancsoló lelkesedéssel és szigorral, amelyet korábban sosem láthattak, felborította a pénzváltók asztalait a kövezetre hulló érmék érces hangjai közepette. Még a legmegátalkodottabb és megkövesedett lélek sem merete kétségbe vonni tekintélyét, s így a templomi szolgák, a nyereszkes papok és állatkereskedők menekülve hagyták el a helyszínt, mert szabadulni akartak a jelenlététől. [...]

Pánikhangulat vett erőt a tömegben, amely érezte, hogy Jézus istenségének árnyéka vetül rá. A rettegés kiáltásai hagyták el az emberek ajkait, miközben a tömeg kifelé tolongott a szent helyről. Jézus nem sújtott le az ostorral, mégis az ostor a bűnösök szemében minden irányba lesújtó szörnyű kardnak tűnt... Míg hajdanán az Úr jelenléte megszentelte a hegyet, jelenléte ez alkalommal megszentelte a tiszteletére épített templomot. – *The Spirit of Prophecy*, 2. köt. 118. o.

A hatalmas tömeg könnyen szembeszállhatott volna egyetlen ember tekintélyével! Ám isteni hatalma mély hatással volt az emberekre, és bűntudatot ébresztett bennük. Így nem tudtak ellenállni a világ Megváltóját övező isteni tekintélynek. Isten szent helyének megszenteltségtenítőit a menny Ura kiűzte a templom udvarából.

Miután megtisztította a templomot, Jézus ábrázata megváltozott. A félelmetes fenség kifejezéseit a leggyöngédebb kedvesség kifejezései váltották fel. Szomorú szemekkel és együttérzően figyelte a menekülő tömeget. Egyesek ott maradtak, mert vonzotta őket a jelenléte. Nem ijesztette meg őket Jézus félelmetes méltósága, hanem szívük szeretettel és reménységgel vonzódott felé. Ezek az emberek nem a hatalmasok közül kerültek ki, és nem nagyságukkal akarták elnyerni a kegyeit, hanem ők voltak a nép szegényei, betegek és szenvedői. – *The Spirit of Prophecy*, 2. köt. 119. o.

Igaz, van egy olyan méltatlankodás, ami Krisztus követőinek esetében is jogos. Ha azt látják, hogy Istent nem tisztelik, szolgálatát megvetik, ha azt látják, hogy az ártatlant elnyomják, akkor jogos felháborodás kavargatja fel a lelküket. Az ilyen, érzékeny erkölcsiség szülte harag nem bűn. De aki úgy érzi, hogy minden képzelt sértés miatt haragra gerjedhet, neheztelhet, az Sátánnak nyitja meg a szívét. A keserúséget, ellenségeskedést ki kell űzni a lélekből, ha összhangban akarunk maradni a mennyel. [...]

Sokan buzgók a vallási szolgálatok terén, miközben testvéreikkel sajnálatos nézeteltéréseik vannak, melyeket el kellene simítaniuk. Isten azt kívánja, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt az összhang helyreállítására. Míg ezt meg nem teszik, nem fogadhatja el szolgálataikat. A keresztény kötelessége itt világosan kitűnik. – *Jézus élete*, 310. o.

Január 29., szerda

Isten Fia arcán isteni irgalom volt látható, miközben hosszas, szánakozó tekintettel nézte a templomot, majd a hallgatóit. Fájdalommal telt szavakkal, keserű könnyek között jelentette ki: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad.” Ilyen az elválás előtti küzdelem. Jézus könnyei Isten szívének a fájdalmát fejezték ki. – *Lift Him Up*, 337. o.

Mennyei Atyánk nem szívesen kesereg és érez haragot az emberek miatt. Világunk a megpróbáltatások, fájdalmak és nehézségek színtere. Azért vagyunk itt, hogy győzzünk az Isten által ránk mért próbákban. A megpróbáltatás kemencéjét addig hevítik, mígnem a tűz megemészti a rajtunk található salakot, hogy tűzben megtisztított aranyként kerüljünk ki belőle. És akkor, a sötétségben ragyogni fog a világosság... „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!” (Jób 1:21) Ez legyen szívünk kiáltása. Még a legsötétebb óráinkban is az irgalom felhője lebeg a fejük fölött. Isten jótéteményeinek száma, mint az esőcseppeké, amelyek megáztatják és felfrissítik a kiszáradt földet. Isten irgalma fölöttetek lebeg. [...]

Ha megnyílnának szemeitek, és láthatnátok mennyei Atyátokat, ahogy szeretettel hajol fölétek, és hallhatnátok szavát, biztosan megéreznétek irgalmát és megértését a szenvedések és a nehézségek közepe. Maradjatok erősek az Ő erejében, és nyugalmat találtok Őbenne. – *In Heavenly Places*, 272. o.

Isten néhány rövid év múltán Babilont használta eszközü, hogy kitöltse haragját a megátalkodott Júdán. Nabukodonozor ostromló hadai újra és újra körülzárták Jeruzsálemet, és behatoltak a városba. Egyik csoportot a másik után – először csak kevés embert, majd később

ezreket és tízezreket – vitték fogságba Sineár földjére, és a száműzöttek sorsára juttatták őket. Joakim, Joakin, Sedekias Júda királyai egymás után a babilóniai uralkodó hűbéresei lettek, és mindannyian fellázkodtak. Az engedetlen nemzet egyre súlyosabb büntetést kapott, míg végül az egész ország elpusztult, Jeruzsálemet feldúlták és felégették; lerombolták a templomot, amelyet Salamon épített. Júda országa összeomlott, és soha többé nem foglalta el korábbi helyét a föld népei között.

Azokban a változó – Izrael számára igen veszterhes – időkben a menny feltűnően sok üzenetet küldött Jeremiás által. Az Úr bőven adott alkalmat Júda fiainak arra, hogy véget vessenek Egyiptommal való zavaros kapcsolataiknak, és elkerüljék az összetűzést Babilon uralkodóival. Amint a fenyegető veszély közeledett, Jeremiás szemléltető példázatokkal tanította a népet, remélve, hogy felkelti Isten iránti kötelességérzetüket, egyúttal baráti kapcsolatra buzdította őket a babiloni hatalommal. – *Próféták és királyok*, 422–423. o.

Január 30., csütörtök

Ha Sátán a legkisebb dologban is bűnre tudta volna csábítani Krisztust, akkor megsebezhetné volna a Megváltó fejét. De így csak a sarkát volt képes megérinteni. Ha Krisztus fejét is meg tudja érinteni, akkor az emberiség reménye elvész, Ádámhoz hasonlóan Krisztusra is az isteni harag jön, Krisztus és az egyház pedig remény nélkül marad.

Nem szabad, hogy kétségeink legyenek Krisztus emberi természetének büntelenségét illetően. Hitünk legyen értelmes hit, mely tökéletes bizalommal tekint Jézusra, az engesztelő áldozatra. Ez elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy lelkünket megóvjuk a sötétségtől. Szent helyettesünk mindenképpen képes minket megváltani. Az álmélgató világegyetem előtt teljes és tökéletes alázatot tanúsított emberi jellemében. Tökéletesen engedelmeskedett Isten végzéseinek. Az ember isteni erőben részesül, hogy isteni természet részesévé váljon, s megmeneküljön a romlástól, mely kívánság által van a világban. Ezért lehet a bűnbánó, hívó embernek Krisztus igazságában része. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 256. o.

Nem létezik két ember, aki hasonló tapasztalatokat élt át. Egyiknek a próbái nem lehetnek a másik próbái is, ezért a szívünk legyen mindig nyitott a kedvességre és jóindulatra, hogy isteni szeretet ragyog-

jon belőle, amelyet Jézus is tanúsított a testvérei iránt. Krisztus némely esetben szigorú feddést is alkalmazott, és némely esetben nekünk is ezt kell tennünk, de nem szabad szem elől tévesztenünk azt, hogy pontosan ismerte azok állapotát, akiket megdorgált; tudta, hogy mennyi feddést tűrnek el, és milyen gonoszságot kell kiküszöbölniük az életükből, de ugyanakkor tudott irgalmat is tanúsítani a tévelygők iránt, vigasztalta a megszorodottakat, és bátorította a gyengéket. Jól tudta, hogyan nyújtson reményt és bátorítást, mivel ismerte minden személy indítékait és próbáit. Megértéssel és isteni szeretettel dorgált. Jézus nem tévedett, de az emberi ítélkezés téves lehet. Az emberek tévesen ítélhetik meg az indítékokat, megtévesztheti őket a látszat, és amikor azt gondolják, hogy jogosan feddik meg a gonoszt, túlzásokba eshetnek, kegyetlen ítéletet hozhatnak, és megsebezhetik azt, akit gyógyítani akarnak, ha helytelenül alkalmazzák az irgalmat, ha sok mindenről nincs tudomásuk, s így nem a jogos és kellő időben megtett dorgálást alkalmazzák.

Az Úr azt szeretné, hogy vessük alá magunkat akarátának, és szentüljünk meg munkájára. Távolítsuk el az önzést minden más jellemhibával együtt. Naponta meg kell halnunk az énnel. Pál is átélte ezt a tapasztaltot: „Naponként halál révén állok” – mondta. Életében naponta megvalósult az újjászületés, minden nap egy új lépést tett a menny felé. Nekünk is naponta győzelmet kell aratnunk a lelki életben, ha szeretnénk részesülni az isteni előjogokból. Istenünk irgalommal és kegyelemmel teljes. Ismeri gyengeségeinket és szükségleteinket, és ha bízunk benne, tehetetlenségünkben megsegít. – *Signs of the Times*, 1887. március 3.

Január 31., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Jeruzsálem pusztulása” című fejezet.